

Sygnatura akt VI Ka 948/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 grudnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Macieja Gierka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r.

sprawy **A. N.** ur. (...) w R.

córki L. i M.

oskarżonej z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 5 sierpnia 2019 r. sygnatura akt II K 27/19

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 900 zł (dziewięćset złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE				
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 948/19		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2			
1.CZEŚĆ WSTĘPNA				

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 5 sierpnia 2019r., sygn. akt II K 27/19		
0.1.Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
0.1.Granice zaskarżenia		
0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
o.o.1.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
0.1.Ustalenie faktów			

<i>o.o.1.Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
<i>o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	Oskarżona A. N.	2 deklaracje SD-3, dołączone do apelacji obrońcy, odnoszące się do nabycia darowizny w kwocie 18.606,82 zł., które miały być złożone przez oskarżoną w Urzędzie Skarbowym w G. w dniu 25 lipca 2017r. (brak prezentaty urzędu)	wydruk deklaracji SD-3	333-340
<i>o.1.Ocena dowodów</i>				
<i>o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p><i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>				
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>2.1.2.1</p>	<p>2 deklaracje SD-3</p>	<p>dołączone do apelacji deklaracje podatkowe SD-3 dotyczące darowizny w kwocie 18.606,82 zł. nie dowodzą daty ich złożenia przez oskarżoną w Urzędzie Skarbowym (brak prezentaty urzędu bądź potwierdzenia ich złożenia w systemie informatycznym urzędu). Nadto, nawet przy uwzględnieniu daty ich złożenia w dniu 25 lipca 2017r., nie miały one znaczenia dla poczynionych ustaleń faktycznych w związku ze zdarzeniem objętym aktem oskarżenia, w przedmiocie czego obszernie wypowiedział się Sąd merytoryczny w swoim uzasadnieniu</p>		

<p>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzuty obrońcy oskarżonej: mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąca obraza prawa materialnego, a mianowicie art. 284 § 2 kk, poprzez błędne zastosowanie tego przepisu do stanu faktycznego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem obraza prawa materialnego określona w art. 438 pkt 1 kpk może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy stan faktyczny w sprawie został prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji			

niezastosowania określonego przepisu, kiedy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie dochodzi do takiego naruszenia, kiedy wadliwość zaskarżonego wyroku jest skutkiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Ta przesłanka odwoławcza musi mieć charakter samoistny i polegać na wadliwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego w orzeczeniu, które oparte jest na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Ponadto, chociaż obrońca zarzuca także błąd w ustaleniach faktycznych, to z treści zarzutów i uzasadnienia apelacji wypływa, iż faktycznie powołuje się na nieprawidłową i dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, zwłaszcza zaś wyjaśnień oskarżonej i zeznań M. N.. Zarzuty apelacji należy wobec tego rozumieć jako zarzuty obrazy

<p>prawa procesowego z art. 438 pkt 2 kpk, która jest pierwotna tak w stosunku do obrazy prawa materialnego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych (porównaj np. postanowienie SN, sygn. II KK 239/18, z 4 XII 2018r., Lex nr 2626365, wyrok SA w Łodzi, sygn. II AKa 234/17, z 14 XII 2017r., Lex nr 2463447, wyrok SA we Wrocławiu, sygn. II AKa 24/18, z 27 II 2018r., Lex nr 2486451, wyrok SA w Warszawie, sygn. II AKa 117/19, z 11 IX 2019r., Lex nr 2723296). W niniejszej sprawie apelacja obrońcy w istocie dotyczy nieuwzględnienia niektórych okoliczności i niewłaściwej oceny dowodów przeprowadzonej z obrazą art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego.</p>			
Wniosek			
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>zachodziły podstawy do skazania oskarżonej za przypisane jej przestępstwo</p>				
<p>3.2.</p>	<p>mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąca obraza prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 1 i 2 kpk, art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez istnienia dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości</p>				

sędziowskiego
przekonania o
wiarygodności
jednych, a
niewiarygodności
innych źródeł czy
środków
dowodowych, lecz
powinien
wykazywać
konkretne błędy w
samym sposobie
dochodzenia do
określonych ocen,
przemawiające w
zasadniczy sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu.
Temu w
najmniejszym
stopniu skarżąca
nie sprostала. Art.
410 kpk, nakazujący
uwzględnienie
całokształtu
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie, nie może
być rozumiany w
ten sposób, że każdy
z przeprowadzonych
dowodów na
stanowią podstawę
ustaleń Sądu. Byłoby
to oczywiście
niemożliwe, gdyż z
różnych dowodów
wynikają wzajemnie
sprzeczne
okoliczności. Nie
można więc zarzutu
opierać na tym, iż
pewne dowody nie
stanowiły podstawy
ustaleń, jeżeli Sąd
rozważył je i ocenił
ich znaczenie w
sposób określony
w art. 7 kpk

(zob. wyrok SA w Krakowie, sygn. II AKa 279/13, z 6 III 2014r., KZS 2014/4/49).
Dokonanie oceny dowodów nie może stanowić bowiem uchybienia dyspozycji art. 410 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie, sygn. II AKa 261/13, z 29 I 2014r., Lex nr 1425427).
Tymczasem Sąd orzekający dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie.
Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione.
Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów

w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy w sposób poprawny także zastosował przepisy prawa materialnego, dokonując prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego i ostatecznie przypisanego oskarżonej. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że sposób procedowania Sądu orzekającego, a zwłaszcza gromadzenia przezeń materiału dowodowego i jego oceny, naruszył jakiegokolwiek przepisy prawa procesowego, zwłaszcza zaś te wskazywane przez skarżącą (art. 2 §

1 i 2 kpk, art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk). Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, będące efektem logicznej, wszechstronnej i zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego analizy zebranych dowodów, pozostają pod ustawową ochroną art. 7 kpk i nie mogą być skutecznie kwestionowane. Analiza pisemnych, obszernych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzi do wniosku, iż Sąd meriti nie naruszył także treści art. 5 § 2 kpk, nie powziął bowiem takich wątpliwości, które nakazywałyby sięgnięcie do tej dyrektywy. W konsekwencji niestwierdzenia naruszenia art. 7 kpk, art. 2 kpk i art. 5 § 2 kpk chybnym był również podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy art. 4 kpk, który to przepis nie może w ogóle stanowić samodzielnie podstawy zarzutu środka odwoławczego,

<p>skoro formułuje procesową zasadę obiektywizmu, przestrzeganie której gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej. Przyjęcie, że doszło do naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania obrazy poszczególnych przepisów gwarantujących jej przestrzeganie.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>zachodziły podstawy do skazania oskarżonej za przypisane jej przestępstwo</p>				
<p>3.3.</p>	<p>mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>- przyjęciu, że oskarżona popełniła występki zarzucany jej aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi,</p> <p>- przyjęciu, że oskarżona dopuściła się czynu z art. 284 § 2 kk poprzez przywłaszczenie powierzonej jej rzeczy ruchomej</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności</p>				

ujawnionych w toku
przewodu sądowego
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania (zob.
wyrok SA w
Poznaniu z 6
VII 1995r., II
AKr 182/95, OSPriP
196/2-3/24). Zarzut
ten nie może jednak
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami Sądu,
wyrażonymi w
uzasadnieniu
wyroku, lecz do
wykazania, jakich
mianowicie
konkretnych
uchybień w zakresie
zasad logicznego
rozumowania
dopuścił się Sąd
w ocenie zebranego
materiału
dowodowego.
Możliwość zaś
przeciwstawienia
ustaleniom Sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu nie może
prowadzić do
wniosku o
dokonaniu przez Sąd
błędu w ustaleniach
faktycznych (zob. też
wyrok SN z 24 III
1975r., II KR 335/74,
OSNPG 1975/9/84).
Apelacja obrońcy
oskarżonej stanowi
w istocie polemikę
z ustaleniami Sądu
I instancji, próbę
zastąpienia ich
własną odmienną
oceną materiału

dowodowego bez wykazania, jakich to uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Skarżąca podnosi przede wszystkim w apelacji, iż Sąd orzekający poczynił ustalenia faktyczne niekorzystne dla oskarżonej w oparciu o niewiarygodne zeznania świadków - pokrzywdzonych małżonków A., podczas gdy ci, przedstawiając określoną wersję wydarzeń, w celu ochrony niejako własnych interesów, obciążali winą nieprzyznającą się do czynu, a konsekwentną w swoich relacjach, oskarżoną.

Twierdzenia i wywody obrońcy odnoszące się do okoliczności i przyczyn udzielonych przez oskarżoną pełnomocnictw dla pokrzywdzonych do jej rachunków bankowych nie znajdują w żadnej jednak mierze potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym;

niewątpliwie też pełnomocnikiem do rachunku bankowego o numerze kończącym się cyframi ... (...) (o którym mowa w apelacji), z którego to 4 stycznia 2017r. oskarżona samowolnie dokonała przelewu własnego na swój rachunek osobisty kwoty 49.086,97zł., była pokrzywdzona H. A. (k. 243). Wbrew jednak wywodom obrońcy owe pełnomocnictwa świadczyły jednoznacznie o tym, iż u obojga pokrzywdzonych małżonków nie istniała wola wyzbycia się w sposób trwały wszystkich posiadanych przez nich środków pieniężnych. Gdyby zatem, jak wskazuje oskarżona, owa kwota objęta zarzutem, tudzież kwota znacznie wyższa, zgromadzona na drugim rachunku z końcówką ... (...), stały się przedmiotem darowizny, w jakim celu byłyby ustanawiane pełnomocnictwa do nich dla obojga pokrzywdzonych, w

końcu, po co byłyby składowane owe środki na dwóch odrębnych rachunkach, dodatkowo wpłacane niejako na raty - poprzez kilkakrotne przelewy, przelewy własne i osobiste wpłaty dokonywane przez obojga pokrzywdzonych. Z relacji obojga A. wynika niezbiecie, iż zasady przechowywania na kontach oskarżonej ich kwot pieniężnych były jasno i klarownie od początku przez nich ustalone, wielokrotnie swej wnuczce przypominali oni o nich, stanowczo podkreślając brak ich przyzwolenia na swobodne dyspozycje z jej strony czy jej męża zebranymi pieniędzmi. W tej kwestii pokrzywdzeni w toku całego postępowania byli konsekwentni i spójni, a ich relacje wzajemnie się uzupełniały. Zważywszy na opisywaną przez nich sytuację, tj. panujące konflikty w rodzinie, ich zaawansowany wiek i zły stan zdrowia,

z drugiej zaś strony
dobre na ten czas
relacje z oskarżoną
i jej małżonkiem
(zaufanie do nich),
wysoce
wiarygodnym i
logicznym jest
tłumaczenie
powodów dla
których zdecydowali
się oni na
przekazanie
środków
pieniężnych na
rachunki bankowe
należące do
oskarżonej. Wszak
nawet z zeznań M. N.
wynika, iż decydując
się na to, zresztą
za namową samych
N., mieli gromadzić
oni od tego
momentu wszystkie
środki w banku, na
wypadek ich śmierci
wyłączając jednak
potencjalnych
spadkobierców od
podziału pieniędzy.
Także podnoszona
przez H. A.
okoliczność łatwego
dostępu do konta
przez M. N.
w obliczu ich
starości i związanych
z tym trudności
(konieczność wyjścia
z domu i udania
się do banku),
przemawia za logiką
postępowania
pokrzywdzonych.
Myli się także
obrońca gdy
kwestionuje
przeznaczenie
zgromadzonych

środków
pieniężnych na
określone cele przez
pokrzywdzonych;
zdaje się tak czynić
w oderwaniu od
sytuacji osobistej
(zdrowotnej),
bytowej i
materialnej obojga,
na co słusznie
zwrócił uwagę Sąd
orzekający.
Abstrahując od
statusu
pokrzywdzonych
jako emerytów i
związane z tym
ich uprawnienia, co
podkreśla skarżąca
powołując się na
treść ustawy z
17 XII 1998r.
o emeryturach i
rentach z Funduszu
Ubezpieczeń
Społecznych (art.
77-80) dezawuuując
ich relacje, nie
dziwi w świetle
zasad doświadczenia
życiowego postawa
dwojga mocno już
starszych,
schorowanych i
nie w pełni
sprawnych ludzi,
którzy gromadzone
przez lata środki
pieniężne, częściowo
w banku, a
częściowo w domu
(co oboje
potwierdzają),
decydują się w
końcu złożyć za
namową oskarżonej
na jej rachunkach
bankowych - z
wyraźnym ich

przeznaczeniem na określone cele. I tu oboje są zgodni co do tego, iż z kwoty ponad 49.000 zł. miały być pokryte koszty ich pochówku, zaś kwota ponad 106.000 zł. miała być przeznaczona na ich pobyt w przyszłości w domu spokojnej starości. Wbrew twierdzeniom obrony kwota złożona na pierwszym koncju, a objęta skargą w tej sprawie, nie była w tym czasie przedmiotem darowizny dla wnuczki bądź prawnuczki pokrzywdzonych, z ich wypowiedzi bowiem jednoznacznie wynikało, iż pozostała po opłaceniu ich pochówku kwota miałyby być przekazana dopiero na edukację prawnuczki Z., co - przy uwzględnieniu jej ówczesnego wieku - jawiło się zdecydowanie jako zdarzenie przyszłe. Tę relację w całości potwierdzał w toku dochodzenia M. N., zeznając, że babcia podczas jednej z wizyt oświadczyła, iż z jednego

z kont "chciałaby przeznaczyć część pieniędzy dla (...) Z. na jej przyszłość", zaś kwota 106.000 zł. miała być wydatkowana na ich potrzeby związane z opieką lekarską, pomocą opiekunki, w końcu pokrywać koszty pogrzebu. W swoich zeznaniach nie wspominał on jednak w tym miejscu o darowiźnie dokonanej na rzecz jego małżonki bądź córki przez dziadków (pradziadków), by następnie już - tłumacząc postawę oskarżonej - całą kwotę ponad 49.000 zł. przelał przez oskarżoną na swoje osobiste konto nazywać "podarowanymi pieniędzmi" Z.. Jeśli tak przedstawioną relację M. N. zestawimy następnie z jego późniejszymi, odmiennymi już zeznaniami oraz z wyjaśnieniami oskarżonej, trzeba stwierdzić, iż rysuje się wyraźna sprzeczność w tych wypowiedziach zwłaszcza gdy idzie o przeznaczenie zebranych na rachunku środków. Przypomnieć w tym miejscu zwłaszcza należy, iż sama

oskarżona podkreślała, iż jej babcia nigdy wprost nie mówiła na co będą wydatkowane pieniądze, nie twierdziła bynajmniej, że są one dla Z.. W takiej sytuacji niemożliwym jest wszak by pozostawała ona - jak wywodzi apelująca - w usprawiedliwionym przekonaniu, że otrzymane od pokrzywdzonych pieniądze zostały jej w całości darowane. Nieporozumieniem jest także twierdzenie, iż działanie oskarżonej nie zrealizowało znamion zarzucanego jej występku w związku z brakiem nieodwracalnego charakteru wyrządzonej szkody, oskarżona bowiem w sposób nieuprawniony, po klótni ze swą babcią, rozporządziła jak własnym powierzonym jej na przechowanie mieniem, dokonując bez wiedzy i zgody pokrzywdzonych przelewu zebranych środków z jednego rachunku na drugi, wyłącznie jej osobisty. Przywłaszczając

(sprzeniewierzając) określoną ilość pieniędzy w realiach tej sprawy działała ona niewątpliwie więc z zamiarem trwałego włączenia przedmiotu przestępstwa do własnego majątku, zatem nie tylko z zamiarem bezprawnego władania rzeczą. Bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje brak zawarcia umowy przechowania środków pieniężnych na piśmie, taki bowiem cel przekazania pieniędzy na rachunki oskarżonej wynika bez wątpliwości z zeznań obojga pokrzywdzonych, pozostając w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy podziela w pełni zatem dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, jest ona prawidłowa i pozostająca pod ochroną art. 7 kpk. W realiach tej sprawy nie sposób także racjonalnie wytłumaczyć powodów dla których osoby mocno starsze i

schorowane (vide: zeznania H. i L. A., treść wiadomości mailowych między oskarżoną a synem pokrzywdzonego), wcale niemobilne, jak twierdzi oskarżona, a mające duże problemy zdrowotne i ruchowe, mieszkając oddzielnie i będąc zdanymi na siebie, miałyby wyzbywać się wszystkich oszczędności swojego życia na rzecz wnuczki bądź prawnuczki, która w czasie procesu miała niespełna 4 lata. Nie jest w stanie zmienić tej oceny fakt złożenia przez oskarżoną deklaracji podatkowych SD-3, abstrahując bowiem od tego, iż zostały one złożone w czasie postępowania w kwietniu i lipcu 2017r. (przy braku dowodu na powyższe gdy idzie o te ostatnie), przy uwzględnieniu wykształcenia i zawodowego doświadczenia oskarżonej, należy przyjąć, iż zostały one złożone w sposób intencjonalny przez oskarżoną, na użytek tego procesu.

Wniosek				
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
zachodziły podstawy do skazania oskarżonej za przypisane jej przestępstwo				
3.4.	zarzuty pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, w zakresie czasu popełnienia przestępstwa oraz wartości przedmiotu przestępstwa polegający na przyjęciu, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępnego czynu jedynie w dniu 4 stycznia 2017r., a kwota przywłaszczenia powierzonych jej przez H. A. i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>L. A. pieniędzy wynosi 49.086,97zł., podczas gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wskazuje w sposób jednoznaczny, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu w okresie od 18 sierpnia 2016r. do 4 stycznia 2017r., a wartość popełnionego przestępstwa wynosi w sumie 56.586,97 zł.,</p> <p>- naruszenie przepisu prawa materialnego, a to art. 12 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona występku z art. 284 § 2 kk poprzez wiele zachowań podejmowanych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podstawowym problemem wymagającym rozważenia w sprawie niniejszej</p>				

w związku z powyższymi zarzutami jest porównanie opisu czynu zarzucanego oskarżonej w rozpatrywanej sprawie i będącego przedmiotem postępowania przed Sądem I instancji, zakończonego zaskarżonym apelacjami wyrokiem, z opisem czynu proponowanym przez skarżącego, przy zastosowaniu instytucji z art. 12 § 1 kk. Analiza akt sprawy dowodzi, iż oskarżyciel, po uprzedniej odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie przywłaszczenia gotówki w kwocie 122.129 zł., a następnie umorzeniu dochodzenia w tym przedmiocie, na skutek zażalenia pełnomocników pokrzywdzonych i rozpoznania zażaleń przez Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w dniu 15 czerwca 2018r., kontynuował dochodzenie, w następstwie którego przedstawił zarzut oskarżonej o czyn z art. 284 § 2 kk, popełniony w dniu 5 stycznia 2017r. i polegający

na przywłaszczeniu powierzonych pieniędzy w kwocie 49.086,97 zł. na szkodę H. L. A. poprzez przelanie tych pieniędzy z konta do którego byli oni upoważnieni na swoje prywatne konto bankowe. Równocześnie, w wykonaniu zaleceń Sądu Rejonowego, przeprowadzono postępowanie dowodowe i przesłuchano uzupełniająco M. N. oraz zgromadzono dokumenty potwierdzające zakup przez niego środków na remont domu na przestrzeni 4 miesięcy, w następstwie czego 28 grudnia 2018r. wydano postanowienie o umorzeniu dochodzenia w części - w sprawie przywłaszczenia w okresie od marca 2015r. do 30 listopada 2017r. w R. powierzonej rzeczy w postaci gotówki w kwocie 73.042,03 zł. na szkodę H. i L. A., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk - z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (k. 153). Aktem oskarżenia objęto zatem tylko zachowanie oskarżonej z dnia

4 stycznia 2017r., polegające na przywłaszczeniu przez nią powierzonych jej przez w/w pokrzywdzonych pieniędzy w kwocie 49.086,97 zł. poprzez przelanie tych pieniędzy z rachunku, do którego upoważniona była H. A. na swoje prywatne konto. Chociaż problematyka jedności i wielości czynów jest kontrowersyjna, a na jej tle prezentowane są różne, czasem sprzeczne stanowiska, to jednak w świetle utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także Sądów Apelacyjnych, nie może bowiem budzić wątpliwości, że z treści art. 11 § 1 kk jednoznacznie można wyprowadzić wniosek, iż zachowanie się będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania się oraz od liczby naruszonych przez nie norm. O wielości czynów nie może

zatem przesądzać wielość skutków działania sprawcy, czy np. ilość osób pokrzywdzonych (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 30 XI 2004., II AKa 190/04; postanowienie SN z dnia 19 X 2010r., II KK 97/10, OSNKW 2011r., z. 6 poz. 50, wyrok SN z dnia 13 X 2011r., IV KK 193/11, Lex nr 1027190; wyrok SN z dnia 18 II 2009r., V KK 4/09, Lex nr 486533; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 IV 2001r., II AKa 63/01, KZS 2001, z. 5, poz. 24). Inaczej mówiąc, przy określaniu jedności i wielości czynów należy położyć akcent na zachowania sprawcy, a nie na jego następstwa, jak zdaje się w sprawie niniejszej chciał uczynić skarżący pełnomocnik. Na przyjęcie konstrukcji jedności przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy w podawanej przez skarżącego kwocie 56.586,97 zł. w niniejszej sprawie nie pozwala okoliczność, iż całość działań oskarżonej nie była jednym

zespołem jej fizycznych zachowań i nie wyrażała jednego wspólnego aktu woli, nadto zaś zwrócić należy uwagę na takie elementy, jak brak zintegrowanego zespołu czynności wykonawczych, rozciągniętych w określonym czasie i podejmowanych przez oskarżoną najpierw na przestrzeni od 18 sierpnia 2016r. do 21 września 2016r., kiedy to sześciokrotnie podejmowała ona wypłaty w łącznej kwocie 7.500 zł. z konta o końcówce ... (...), przeznaczając pieniądze na remont domu, a następnie w dniu 4 stycznia 2017r., kiedy to samowolnie przelała z innego konta (o końcówce ... (...)) kwotę objętą skargą na swoje prywatne konto.

Analiza zgromadzonych dowodów w sprawie, w tym także i dokumentów, dowodzi więc, iż brak tożsamości działania oskarżonej, jej motywacji, zamiaru i jednego planu stał na przeszkodzie objęciu skargą transakcji

dokonanych przez nią we wskazanym wyżej okresie z drugiego z kont, jak chciał skarżący. Wszak trzeba przypomnieć w realiach tej sprawy, że oskarżona przekazywane jej przez pokrzywdzonych środki wpłacała (dokonywała przelewów) na dwa jej konta, w różnym czasie, z przeznaczeniem ich na różne cele wskazywane przez pokrzywdzonych, następnie zaś rozporządzała tymi środkami w różnym czasie i w różny sposób, bez wiedzy i zgody pokrzywdzonych, jak swoją swoją własnością. W tej sytuacji niedopuszczalnym byłoby zatem przypisanie oskarżonej przywłaszczenia powierzonej jej kwoty pieniężnej w kwocie 56.586,97 zł. (a zatem powiększonej o 7.500 zł.), w związku z brakiem skargi oskarżyciela w tym zakresie.

Wniosek

<p>skazanie za czyn przywłaszczenia powierzonej kwoty 56.586,97 zł. w okresie od 18 sierpnia 2016r. do 4 stycznia 2017r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>uwzględnienie wniosku prowadziłyby do wyjścia poza granice oskarżenia</p>				
<p>3.5.</p>	<p>rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonej najłagodniejszej rodzajowo kary grzywny, podczas gdy wyłącznie orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoliłoby osiągnąć cele postępowania karnego polegające na umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego oraz uwzględniałoby prawnie chronione</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	interesy pokrzywdzonego			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51). Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonej i wymierzył jej karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach				

przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mających wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonej w sposób należyty spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełnia wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Nie jest też tak, by wysokość wymierzonej kary była niewspółmierna w stosunku do wysokości wyrządzonej przestępstwem szkody, albowiem słusznie Sąd meriti ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu na poziomie znacznym z uwagi na charakter dobra naruszonego przestępstwem, wysokość szkody, działanie z niskich pobudek, bo z chęci uzyskania stosunkowo łatwo i szybko korzyści

majątkowej,
nadużywając
równocześnie
udzielonego jej
zaufania
pokrzywdzonych,
nadto dla niej
osób bliskich. Nie
może być także
w przedstawionych
okolicznościach
kwestionowane, że
stopień winy
oskarżonej był
znaczący. Sąd
Rejonowy wszystkie
okoliczności
wpływające na
wymiar kary wziął
pod wnikliwą uwagę,
o czym świadczą
wywody zawarte w
motywach
pisemnych
zaskarżonego
wyroku. Uwzględnił
więc także jako
okoliczność
łagodzącą
ustabilizowany tryb
życia oskarżonej,
zasadnie
przyjmując, iż
powyższe zdarzenie
było jedynie
przykrym
incydentem w jej
życiu. Podkreślenia
bowiem wymaga,
że oskarżona jest
osobą dotychczas
niekaraną, co jest
okolicznością ważką.
Zdaniem Sądu ocena
właściwości i
warunków
osobistych
oskarżonej, mająca
znaczenie dla oceny
jej prognozy

kryminologiczno – społecznej, skłoniła do słusznego wniosku, że wystarczającą wobec oskarżonej karą pozostanie kara najłagodniejszego rodzaju z katalogu kar - samoistna grzywny, orzeczona w oparciu o przepis art. 37a kk. Zdaniem Sądu odwoławczego kara w orzeczonej wysokości jawi się jako reakcja karna adekwatna do charakteru czynu przypisanego oskarżonej, jego wagi i okoliczności popełnienia, a nadto uwzględniająca sylwetkę i właściwości osobiste oskarżonej. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił również możliwości finansowe oskarżonej przy uwzględnieniu jej dochodów i sytuacji osobistej, a te prawidłowo determinowały ustaloną na poziomie 30 złotych wysokość jednej stawki dziennej. Równocześnie Sąd orzekający słusznie orzekł na podstawie art. 46 § 1 kk o obowiązku naprawienia szkody pokrzywdzonym, co ma niewątpliwie walor

<p>kompensacyjny, ale także wychowawczy i zapobiegawczy względem oskarżonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 56.586,97 zł. solidarnie na rzecz pokrzywdzonych małżonków</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wymierzona oskarżonej grzywna jest współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, tak w aspekcie ilości stawek dziennych, jak i wysokości jednej stawki dziennej. Wysokość środka kompensacyjnego jest prawidłowa ustalona, tj.</p>		

przystaje do ustaleń faktycznych			
1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
o.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
wyrok skazujący oskarżoną A. N. za przestępstwo z art. 284 § 2 kk			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Apelacje obrońcy oskarżonej i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych są bezzasadne. Postępowanie dostarczyło dowody przekonujące o			

sprawstwo i winie oskarżonej.				
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji				
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany			
Zwięźle o powodach zmiany				
0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji				
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia				
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
1.Koszty Procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
2	Sąd odwoławczy orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk, zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa			

	<p>wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł. (ryczałt za doręczenie pism), oraz wymierzając jej opłatę za II instancję w kwocie 900 złotych, co jest konsekwencją wymierzonej kary grzywny. W sprawie niniejszej nie uwzględniono obu środków odwoławczych, zatem – w oparciu o art. 633 kpk – kosztami procesu wg zasad słuszności w całości obciążono oskarżoną, której apelacja odnosiła się do całości rozstrzygnięcia i nie została uwzględniona.</p>		
1.u PODPIS			